Ч. 265 (12.921). Львів, середа 25. листопаду 1931. Pocztowa opłatę zapłacono ryczałtem. Рік LII.

ДІЛО

ВИХОДИТЬ ЩОДНЯ РАНО

РЕДАКЦІЯ І АДМІНІСТРАЦІЯ: Львів, Ринок ч. 10, II. пов.
Конто почт. щадн. 143.322.
Адреса для телеграм: „Діло", Львів.
Головний Редактор приймає від 11—12 год. передполуднем.
Рукописів не звертається.

ПЕРЕДПЛАТА В КРАЮ:
Місячно 5·00 зол.
Чвертьрічно 15·00 „
Піврічно 30·00 „
Річно 60·00 „
ЗА ГРАНИЦЕЮ: В Америці 1 долар, Франції, Голяндії, Бельгії 20 фр. фр., Італії 7·50 зол., Німеччині 7·50 зол., Швайцарії 5 шв. фр., Чехословаччині 30 ч. к., Румунії 150 лей, Болгарії 7·50 зол., Австрії 7·50 зол.— Зміна адреси 1 зол.

Телеф. Редакції: 29-41.
„ Друкарні: 29-26.
В СПРАВІ ОГОЛОШЕНЬ ЗВЕРТАТИСЯ ДО АДМІНІСТРАЦІЇ.
ЦІНА ОДНОГО ПРИМІРНИКА 25 сот.

Одною лавою до перепису.

(Заклик Українського Комітету для справ конскрипції.)

Українці! Дня 9. грудня відбудеться у цілій польській державі новий перепис населення. Що 10 літ відбуваються такі переписи. При переписі будуть списувати не лише число душ населення, але й якої хто віри, та яку національну мову визнає своєю рідною мовою. На підставі, скільки перепис покаже осіб кожної народности, мають вимірювати і права національностей, особливо від того залежить, які повинні бути школи по громадах (українські чи польські і т. д.). Також вимір інших прав народностям, що замешкують державу, залежить у великій мірі від числа душ кожної національности.

Отже справа є важна і тому не диво, що противні нам вшехпольські партії вже мобілізують свої сили. Роблять вони це нібито для оборони польського характеру краю, хоч смішно й думати, щоби в польській державі могла діятися кривда польській народности. Вони це роблять з іншою метою, про яку ми всі добре знаємо.

Українці! Перепис має показати, скільки нас є на рідній землі. Він повинен засвідчити, що всі ми, чи живемо в горах Карпатах чи на Поділлі, і взагалі в Галичині чи на Волині, Холмщині й Поліссі — що ми є і на віки хочемо бути самими собою — то є *одним українським народом, одних батьків дітьми, частиною великого українського племени, що має за собою тисячелітню історію і культуру!*

Століття над нами пролітали, ріжно з нами бувало, були ми при владі і славі, були і в пониженні — але не зважаючи на всі невдачі український нарід не затратив своєї душі, не згубив памяти своїх предків, не перестав бути собою! *Він і нині живе повним почуттям своєї духової єдности!* Він і перед світом засвідчує ту свою волю до життя!

Це ми зробимо й тепер, беручи масову участь у переписі та записуючи себе не інакше, як ті, що *їх матірна мова є українська.*

Бо хто рідної, матірної мови відрікається, той своєї матери цурається!

Нехай не пропаде ні одна українська душа при тім переписі!

У цій справі не може бути між нами ніяких ріжниць. Чи хто з Галичини, чи з Волині, гуцул чи лемко, селянин чи міщанин або потомок колишньої т. зв. загонової шляхти, господар чи слуга, робітник фізичний чи умовий — всі записуймо себе за *українців!*

Чи хто православної чи римо-католицької віри, коли він з нашого роду, то нехай подає українську мову за свою матірню і розговірну!

Коли хто з подругів, чоловік або жінка, є польської народности, то це не значить, що і вся решта родини поляки. Кожний нехай стереже своєї національности.

Вимагайте двомовних списових аркушів з українським текстом (письмом); вам їх обовязані дати згідно з законом; по можности самі виповнюйте аркуші і не підписуйте аркушів, не переконавшися, що ваша народність правдиво записана. Зокрема нехай цього пильнують слуги і двірські робітники.

Не відтягайтеся від спису! Не слухайте, коли вам хтось каже, що нам не вільно звати себе українцями, бо це неправда.

Закон каже, що перепис (конскрипція) має бути правдивий. Тому про всі помічені надужиття треба негайно доносити своїм послам та своїм суспільним організаціям!

Памятаймо, що в день перепису на нас будуть звернені очі й чужинців! Покажім, що вміємо постояти за своє національне імя і за свою людську гідність!

ЗА КОМІТЕТ:

Ред. Іван Квасниця, д-р Карло Коберський, проф. Володимир Кузьмович, радн. О. Саляк, пос. Сергій Хруцький, ред. Володимир Целевич.

✝

Д-р Остап Макарушка.

Львів, 23. листопаду 1931.

Рідко який рік приносив нашому національному організмові стільки болючих втрат у лавах передових українських громадян-патріотів, як цей (1931). Не вспіли ми свого часу ще освоїтись зі сумним фактом смерти такого видатного громадянина і передового діяча як пок. д-р Іван Куровець, а вже заскочила нас вістка про передчасний кінець такого рухливого і надійного громадянина як пок. дир. Бронислав Янів. А заки ми зуміли погодитись із втратою їх обох, громом поразила все наше громадянство страшна вістка про несподівану смерть невіджалованої памяти голови „Просвіти" пок. посла Михайла Галущинського. Скоро по тім прийшов кінець для відомого, діяльного на львівському громадському грунті пок. радн. Карла Бандрівського. Але й цим не закінчився ланцюг наших втрат, але й цим не вичерпалась хвиля народнього смутку. Бо ось недавно потрясла нашу суспільність чергова сумна вістка про смерть одного з найвидатніших синів Галицької Землі, б. редактора нашого щоденника, вченого і фільософа пок. д-ра Володимира Охримовича. Кілька днів пізніше ділились ми з нашим громадянством черговою жалібною вісткою про смерть видатного нашого педагога й зразкового громадянина пок. Бронислава Стрецького. А в суботу до цієї поважної, занадто вже довгої низки втрат, прийшла ще одна, а саме: смерть одного з найбільше заслужених діячів на рідношкільному фронті, одного з найвидатніших наших педагогів, одного з найзразковіших наших громадян пок. *д-ра Остапа Макарушки.* Ця нова жертва, яку саме нині проводимо на вічний спочинок, замикає досі жалібну карту наших цьогорічних втрат. Втрати це великі, невіджаловані, незаступимі і саме тому тим болючіші.

Пок. *д-р Остап Макарушка,* що помер в суботу (24. ц. м.) у вечірних годинах, уродився 9. серпня 1867 р. в місті Яворові, де й покінчив початкову школу. Середню освіту набув у львівській українській гімназії, яку скінчив у 1889 р., а фільософічні студії відбув у Львові в 1894 р., а вже в 1895 р. став учителем української академічної гімназії у Львові. Пізніше учителював в укр. гімназії в Коломиї. В 1905 р. вернув знов до Львова на посаду учителя акад. гімназії. Від тоді проживав у Львові аж до кінця життя. У рр 1902. і 1903. відбував спеціяльні студії у віденському університеті, де слухав викладів відомих професорів-славістів Ягіча, Іречка і Вондрака, а потім у берлінському університеті проф. Брікнера. В тому часі написав свою докторську дисертацію п. н. „Граматика Мелетія Смотрицького", за яку осягнув наукову ступінь доктора фільософії на черновецькому університеті в 1910 р.

Від 1910 р. був управителем жіночої учительської семинарії Українського Педагогічного Т-ва у Львові, а від 1919 візитатором усіх приватних шкіл „Рідної Школи". Працював у „Рідній Школі" від тоді по останні свої дні, при чому помер на становищі референта середніх шкіл „Рідної Школи". Для „Рідної Школи" присвятив Покійний львину частину праці, особливо в другій половині свого трудолюбивого життя. Був він один рік головою Головної Управи „Рідної Школи", деякий час був урядуючим заступником голови цього Т-ва, а крім того довші роки був незвичайно активним членом Головної Управи „Рідної Школи".

Попри свою громадську й педагогічну працю займався Покійний наукою. За свої наукові праці став дійсним членом Наукового Т-ва ім. Шевченка у Львові. Важніші наукові праці Покійника такі: 1) „Складня причасників у волинсько-галицькій літописі" (1896); 2) „Життя і значіння Олександра Потебні" (1901); 3) „Граматика Мелетія Смотрицького" (1908); 4) „Дієменник у церковній і українській мові". Крім цього опублікував цілу низку праць в Записках Наукового Т-ва ім. Шевченка, принагідні статті чи то з наукової, чи з педагогічної ділянки містив у „Правді", „Зорі", „Літературно-науковому Віснику", „Учителю" й „Нашій Школі". Дуже часто друкував свої статті на педагогічні й загально-громадські теми і на сторінках нашого щоденника. Будучи практичним і талановитим педагогом, Покійний відчував сильно недостачу добрих шкільних підручників по наших гімназіях. І тому, щоби засипати цю прогалину наших недостач, випрацював для наших середніх шкіл пять (5) підручників для науки класичної фільольогії разом з латинсько-українськими і грецько-українськими словниками. Зновже для потреб наших учительських семинарій написав: 1) Історію педагогіки й 2) Підручник до науки педагогіки. Накінець необхідно зазначити, що Покійний викладав у приватному тайному університеті кілька літ класичну фільольогію.

Вже з вище поданих кількох вирваних даних про громадську, педагогічну й наукову діяльність Покійника наглядно бачимо, що зі смертю пок. д-ра Остапа Макарушки наше громадянство втратило одного з найвидатніших і чолових діячів передовсім на культурно-педагогічному полі. Покійний був все людиною скромною й не вимагаючою у приватному житті, але зате висував великі вимоги до себе й інших у громадському житті під оглядом праці. Праця була для Покійного тим елементом, який його

Wyciąg z protokolu wspólnego z dnia 20 listopada
1931 r. Sąd okręgowy Wydział VI. karny we Lwowie
w sprawie konfiskaty Nr. 258 czasopisma „Dilo" z daty
Lwów dnia 15. listopada 1931 r. do Sygn. VI. 1. Pr. 582/31
na posiedzeniu niejawnem w dniu 20. listopada 1931 po
wysłuchaniu zdania Prokuratora Sądu okręg. we Lwowie
postanawia: uznać za usprawiedliwioną dokonaną dnia 14
listopada 1931 r. przez Prokuratora Sądu okręgowego we
Lwowie konfiskatę czasopisma p. t. „Dilo" Nr. 258 z
daty Lwów dnia 15. listopada 1931 r. zawierającego
w artykule pt. „Antysemitski wybryky" w ustępie od słów
„i cij podywuhidnij" do słów „rozbytoji hołowy" znamio-
na występku z § 308 uk., zarządzić zniszczenie
całego nakładu i wydać w myśl § 493 pk. zakaz
dalszego rozpowszechniania tego pisma drukowego. —
Zarazem wydaje się odpowiedzialnemu redaktorowi tego
czasopisma nakaz, by orzeczenie niniejsze umieścił bez-
płatnie w najbliższym numerze i to na pierwszej
stronie. Niewykonanie tego nakazu pociąga za sobą
następstwa przewidziane w § 21 ust. druk. z 17.
grudnia 1862 Dz. p. p. Nr. 6 ex 1863 Dzpp. t. j. zasą-
dzenie za przekroczenie na grzywnę do 400 zł. Uzasad-
nienie: Ogłoszenie drukiem wymienionego wyżej artykułu
ma na celu rozpowszechnianie wieści fałszywych nie-
niepokojących publiczne bezpieczeństwo. Według §§ 487
489, 493 pk. oraz §§ 36 i 37 ust. pras. jest zatem po-
wyższe postanowienie uzasadnione.

Przewodniczący: I. Antoniewicz wr.

Protokulant: H. Rosenwiesen wr.

Za zgodność: Lipanowicz starszy secretarz

опановував, який додавав йому сил і в якому він почував себе найкраще. Незвичайно чесний і совідний у громадському житті і зразково совісний у своїй фаховій, професійній діяльности Покійний був також зразковим батьком родини. Всім дітям дав якнайкраще патріотичне виховання (найстаршим сином Покійника є д-р Любомир Макарушка, теперішній посол і головний секретар УНДО) та дав їм усі завдатки на те, щоби вони стали як і їх Покійний Батько зразковими українськими громадянами-патріотами.

Разом з усім нашим громадянством прощаємо й ми цього видатного громадянина в його останній дорозі, схиляючи голову перед його тінями та перед величезною працездатністю за життя, працездатністю гідною до наслідування для всіх наших поколінь. В. Й. П.

—o—

Загальний перепис населення.

Інструкція для переписних комісарів.

II. ПРАЦІ ПЕРЕД ПЕРЕПИСОМ.

§ 8. Відбір переписних друків і інших матеріялів. Найпізніше до 5. грудня 1931 р. переписний комісар отримує від старшого чи головного комісаря або безпосередньо від переписної влади:

1) список домів, в яких має перевести перепис і прізвищ переписних комісарів, що мають переводити перепис в його сусідстві;

2) переписні аркуші, а саме зразки А, Б, Ц, Д, Е;

3) один примірник цієї інструкції;

4) один примірник інструкційного переписного аркуша;

5) одну течку для опакування переписних матеріялів його округи;

6) урядову леґітимацію.

Якщо скількість переписних аркушів з недостаточною, переписний комісар завчасу подбає про їх доповнення, звертаючися з цим до старшого чи головного комісаря чи впрост до переписної влади.

§ 9. Познайомлення з переписними аркушами. Негайно по своїм іменуванню переписний комісар познайомиться зі змістом переписних аркушів і інструкцій, а коли має якісь сумніви, зажадає вияснень від старшого чи головного комісаря або від переписної влади.

Переписний комісар має теж обовязок взяти участь в інструкційному курсі, який уладжує переписна влада.

§ 10. Контроля місцевостей і нерухомостей. Переписний комісар має познайомитися з границями своєї переписної округи, з положенням всіх нерухомостей своєї округи, а колиб у списку домів заходили помилки або пропуски, має поробити поправки евентуально в порозумінні з переписною владою.

§ 11. Приготування переписних аркушів до перепису. Щоби собі улекшити працю підчас перепису, переписний комісар приготовить собі переписні аркуші в той спосіб, що перед переписом випише в них орієнтаційні дані прим. на формулярі А: число переписної округи, назву повіту, назву оселі, характер оселі, назву вулиці, число дому і т. п.

III. ПЕРЕВЕДЕННЯ ПЕРЕПИСУ.

§ 12. Час переведення перепису. Переписна праця починається 9. грудня в год. 8. рано і має бути покінчена найпізніше дня 13. грудня. В випадку, коли населення само виповнює переписні аркуші зразок А) переписна праця починається 2 дні наперед перед речинцем перепису, себто 7. грудня 1931 р.

§ 13. Спосіб переведення перепису. Перепис треба переводити в той спосіб, що переписні комісарі мають право обходити свою переписну округу від нерухомости до нерухомости, від будинку до будинку і від помешкання до помешкання.

Переписним комісарям не вільно скликувати голов господарств в одно місце (прим. до громадської канцелярії, шинку чи деінде) і там виповнювати аркуші. Не вільно йому також в домах, в яких є кілька помешкань, спиратися при виповнюванні переписних аркушів А) виключно на інформаціях, одержаних від власника або управителя дому (диви § 20).

Входячи до помешкання переписний комісар має показати леґітимацію. Переписний комісар має тямити, що переписові підлягають не лише мешкальні будинки, але й незамешкалі будинки і поміщення, як шопи, склади, фабрики, школи, уряди, шпиталі, вязниці і т. п., коли в них мешкає хоч одна особа. Треба також списувати мандрівні вози, коли вони дня 9. грудня находяться у переписній окрузі, а також тимчасові поміщення як: шатра, землянки, замешкалі залізничі вози і т. п.

Коли комісар у своїй окрузі зустріне бездомні особи, має виповнити і для них переписний аркуш.

§ 14. Як виповнюється переписні аркуші. Всі дані вписується на аркушах виразно і чорнилом. Поправки слід робити в той спосіб, щоби первісні вписи були видні, але так, щоби не було сумніву, які вписи є правдиві. Тому не треба поправляти цифр і слів, але перечеркнути їх і правдиві дані написати над перечеркненими, побіч них, або під ними. Вільно робити скорочення, але тільки такі, які не можуть викликати ніяких непорозумінь.

(Докінчення буде)

Бої за Ціцікар.

Лист з Манджурії.

(Оригінальна кореспонденція „Діла" з терену японсько-китайського конфлікту.)

Всупереч усім запереченням — більшовики таки помагають китайцям! — Битва над рікою Нонною. — У воріт Ціцікару. — Приїзд чужинецьких кореспондентів. — Організований бандитизм, грабунки і шантаж. — Японська пропаганда серед москалів.

Цей лист писаний ще заки японці займили важливий манджурський залізничий вузол, місто Ціцікар. Всеж, інформаційні дані в цьому листі дуже цікаві для пізнання загального образу далеко-східніх подій, які сьогодні звертають на себе увагу цілого світа. — **Прим. Ред.**

Харбін, 10. листопаду 1931.

Боротьба довкола міста Ціцікару йде щораз сильніше, при чому недавні звістки про участь радянців у цих подіях находять повне потвердження.

Коли китайський ґенерал Маа приїхав до Ціцікару, разом з ним — тільки іншою дорогою — прибули дві баржі з вояками-радянцями, а трохи згодом східно-китайською залізницею почали надходити повз ст. Манджурію потяги з різним воєнним приладдям з Радянщини. Сам ген. Маа в розмовах з чільними китайцями а також з представниками преси не скривав, що Радянський Союз дає йому допомогу. Крім воєнних припасів, в тому числі рушниць, кулеметів, патронів до них, гармат і т. п., почали туди наїзджати з радянські артилерійські та саперні спеціялісти. Одночасно адміністрація китайсько-східньої залізниці дала розпорядження своїм агентам вживати всіх заходів для допомоги генералові Маа.

Є. КРАН. б)

Шляхами мистецької еволюції кіна.

Камера і актор. — Субективна знимка. — Вірність реалізмові.

Поруч згаданих технічно-мист. досягнень, кіно доскональлося теж у другому напрямі, а саме зайнялося проблемою взаємного відношення камери й актора (актором для кіна є все, навіть мертві предмети), обективну й обекту. І тут першою спонукою стали великі наслідки Ґріфітової „революції", а довголітня практика довершила решти.

Як знаємо, першоплянівка загнала боязку сочку там, де було „гаряче": на поле акції, в саму її гущу. У такому близькому співжитті камера освоїлася з предметом а предмет перестав лякатися апарату — і оба стали супроти себе прибирати свобідну, невязану поставу. Коли давніше апарат завсіди стояв „на позір" на стативі із сочкою, виміреною штивно перед себе, то тепер фільмує, як захоче: просто, на скіс зизом, задирає око догори (під елеваційним кутом) або глядить статибові „під ноги" (знимка під депресійним кутом). Так повстали ефектні перспективічні скороти (пр. знимка англійського офіцира в Пудовкінівській „Бурі над Азією"), що викривлюють простір, мов погнуте зеркало (першоплянівка деформувала тільки площу). Знимаючи пр. поїзд оператори закопувалися з апаратом під рейки, щоби добути звідтіля цікаву знимку, як паротяг колесами візджає глядачам на голови. Так само актори оберталися свобідно плечима до сочки, переходили попід самим її „носом", не зважаючи на те, що закривають вид кіновій публиці. Кіно перестало на зразок театру розміщувати предмети меншбільш в одній площі; появилися т. зв. знимки двоплянові, які є рівночасно першоплянівкою і далекою знимкою: нераз бачимо на екрані вулицю з крамницями оподалік, коли негайно на першому пляні пробігає величезна сильвета авта, заслонюючи собою на хвилину цілий краєвид.

Таким чином апарат діставав щоразто більшу свободу на терені акції; взаємне відношення камери й актора ставало ріжноманітним, як ріжноманітні можуть бути їх позиції супроти себе. Як наслідок цього появилася т. зв. знимка субективна та останній здобуток німого кіна — рухома камера.

Перед Ґріфітом сочка була стороннім свідком акції, її тайним шпигуном; першоплянівка вчинила знимальний апарат теж учасником подій, конактором, — а знимка субективна приневолила його навіть ототожнитися із справжнім актором, глядіти на світ його очима. Коротко — влізти в його шкуру.

Ось два клясичні приклади на субективну знимку:

Мати глядить зі зворушенням на сина... В очах стають їй сльози... Друга знимка: син цілує її в руку — замазана, неясна. Не тому, що оператор лихо зняв: так невиразно мати бачить сина крізь сльози...

Поїзд можна двояко зафільмувати: на обективній знимці побачимо, як довга, залізна гадюка біжить по рейках. При субективній станемо з апаратом у вікні ваґону, щоби зафіксувати на плівці дикий танок загонів, судорожні скоки телеграфічних стовпів, „страх землі", яка дико „втікає" зпід коліс...

Сучасне кіно радо вживає субективних знимок, наскільки вони рухові, повні гону (пр. у сцені з поїздом); в інших випадках поступає дуже обережно, бо глядач не завсіди розуміє її сенс: на одну нароком замазану картину в фільмі „IV. заповідь" (знимка крізь сльози) львівські глядачі в кіні свистали, гадаючи, що в проекційній кабіні „щось" зіпсувалося.

Галюцинації й візії незвичайно добре виходять у таких субективних знимках.

Накінець залишається питання, чи субективна знимка противиться принципові кінематографічного документального реалізму. Так могло би видаватися на перший погляд, одначе хибно: танок камяниць та ліхтарень, який привиджується пяниці є теж дійсністю, таким-же фізіольоґічно-психольоґічним фактом, яким у царині зовнішніх, матеріяльних явищ є пр. спад Нютонового яблука. І в цьому випадку кіно каже правду — не свою, лишень ту, яка є дійсністю для актора; постулят реалізму лишається й надалі ненарушеним: кіновий субективізм — це реалізм піднесений до квадрату.

Слід би ще запримітити, що перед субективною знимкою простягаються величезні перспективи в майбутнє; з цього океану всіляких можливостей кіно будучности буде черпати хіба лись цілою пригорщею.

Субективна знимка вимагає часто ріжних сміливих уставлень апарату, тому й всякі еволюції камери (пр. згадана ріжноманітність позиції сочки й предмету супроти себе) тісно вяжуться з нею.

Передвоєнне кіно не знаючи першоплянівки залюбки вживало далеких знимок, що обіймали великі простори, пр. площі з багато тисячною юрбою, широкі вулиці тощо; при панорамі нераз треба було зафільмувати навіть більшу частину краєвиду, а такі широкі картини не помісцювалися на невеличкому кадрі кіноплівки. Зараджуючи лихові техніки придумали для камери спеціяльний прилад (т. зв. Panorama-Stativkopf), на якому можна було при знимках в право, вліво (рух на доземній оси) і догори та вниз (нахил на поземій оси). Так повстали т. зв. панорамні знимки, які „дефілюють" перед глядачем на екрані: пересуваються вздовж або впоперек полотна. Апарат, що їх фіксує, стоїть непорушно в одній точці й лише сочкою, мов людина оком, повертає на боки; томуто такий рух камери зватимемо пунктальним (точковим).

Коли розвіялася воєнна хуртовина, кіно завдяки Ґріфітовій реформі скорою ходою пішло вперед. Хоч як воно любило рух, що є його справжньою стихією, мусіло втихомирити розгнузданого актора, учня згаданої італійської школи: першоплянівка домагалася від нього спокійної гри. Одначе небавком фільма затужила за рухом, а не маючи іншого, стала дбайливо плекати свій „внутрішній", який полягає на калейдоскопному темпі картин: таким чином доскональнився монтаж.

(Докінчення буде)

Ширіть наш часопис!

В той-же час японське командування доручило свому консулеві Шимізові в Ціцікарі зажадати від ген. Маа, щоби китайські війська вступилися зпад беріга річки Ноні, де вони зруйнували міст таонань-ціцікарської залізниці. Для направи цього мосту прибули до р. Ноні японські спеціялісти з робітниками під охороною панцирного потягу та невеличкої частини війська. Але як тільки вони взялися за ремонт мосту, китайці відкрили по них пальбу не лише з рушниць та кулеметів, але й із гармат, при чому згинуло біля 30 японців. Після того японське командування наді́слало нову невелику заслону свого війська, яке під вогнем переправилось через річку на човнах, та окопалось на північному березі р. Ноні.

Бій тривав два дні і дві ночі. Велика навала китайців не змогла збити японців, які остаточно у протинаступі відкинули китайців аж до ст. Дасен на 50 кільометрів від Ціцікару. Китайські війська окопались, при чому — дивним дивом — їхні окопи зроблені по мистецьки, зовсім на европейський лад! Ясно, що всіми роботами кермували ієтруктори, що прибули з Радянщини. На окопах безліч гармат і кулеметів, а з усіх сторін надходять до Ціцікару нові сили, головним чином з Харбіна. Прибули туди також два полки „інтернаціональних військ“, сформованих з корейців та китайців. Всі ці частини добре озброєні, одягнені та вивчені і мають добрих командирів. А проте радянські представники все це завзято „спростовують“, заявляючи, що це японські, або емігрантські витадки. Тимчасом щодня над м. Ціцікаром літають розвідочні японські аероплани... (Як відомо, рішучим наскоком японці здобули вже м. Ціцікар, а ген. Маа й розбиті китайські війська втекли у паніці. — Прим. Ред.).

Що торкається положення самого м. Харбіна, то тут більше менше спокійно, при чому на днях з Харбіна китайські власти вислали до Ціцікару подарунки для війська, що бореться з японцями. Спеціяльні післанці пішли навіть по европейських крамницях та конторах з пропозиціями давати пожертви на китайське військо.

Місто повне ріжних поголосок, які дістаються і до чужинецьких ґазет. У звязку з цими ріжноманітними вістками почали наїзджати до Харбіна кореспонденти великих світових ґазет, в тому числі таких як Нюйорського Таймсу та інших.

Цікаво, що всі відомости, які появляються в европейській та американській пресі дуже перебільшені та освітлювані крізь призму місцевих европейських чи американських відносин. Тим часом такий погляд зовсім фальшивий, бо тут діються речі, можливі лише в Азії.

До таких суто-азійських явищ належить небувалий і — так мовити — масовий бандитизм. Ось зі сходу, від ст. Ашіхе, насуваються полки бувших вояків гірінської армії, яка після погрому (вірніше: вона просто налякалась японців) розбрилась на великі загони та грабує населення. Ці загони, пограбувавши всі села, рушають в район східно-китайської залізниці і кілька днів тому облягли вже місто Ашіхе, що лежить на 75 кільометрів від Харбіна, та зажадали від купців викупу в сумі пів міліона долярів! Купці згодились заплатити викуп, але поставили умову, щоб ці вояки не входили до міста. Тої умови не дотримано і частина збандитизованих військ увійшла до міста та почала грабувати склепи і приватні доми. Рештаж з кулеметами і гарматами хоче йти на Харбін, де грабувати є що.

Біля самого Харбіна стоїть відділ хунхузів силою біля 1000 людей та робить наскоки на місто малими ґуртками. Основна тактика: брати у полон купців та інших заможних людей і жадати за них викуп. І так місяць тому схопили 4-х купців, трьох жидів і одного лотиша та зажадали від них 150.000 даянів. Один з них вернувся з полону, після чого передав хунхузам 30 тисяч викупу, але решта залишилась у полоні. Кілька днів тому хунхузи наді́слали свого представника до міста і він сидить нині в конторі тих купців та стягає гроші, поки не набереться повна сума. Вчора хунхузи зловили та забрали в полон одного студента Вана, жадаючи від батька багатиря 500.000 даянів. А нпр. в т. зв. шпитальному містечку (це глуха частина міста) салдати вбили свого командира бригади полковника Лю... Це буденні випадки...

Почала виходити у місті Харбіні нова ґазета „Харбинское Время“ в російській мові, при чому видає її японець Осава. Вона користується правом екстериторіяльности, тому не підлягає цензурі, яка істнує на всі інші ґазети.

Ось в яких умовинах живемо... А з Зеленого Клина їдуть щодня наші бідолахи дядьки-українці, та жалуються на радянські порядки, які заганяють їх в могилу.

Микола В. Самійлович.

Вибори в перемиській окрузі.

ПЕРЕМИШЛЬ, 23. XI. ПАТ. (год. 12. вполудне). Неофіціяльні вслідн виборів із 258 обводів на загальне число 400 представляються так: На листу ч 1. упало голосів 63.218, на ч. 4. — 11.015, на ч. 7. — 29.775, на ч. *11. — 29.552*, на ч. 14. — 4.614. на ч. 15. — 2.009, на ч. 22. — 89 і на ч. 24. — 2.520.

На основі провізоричних обчислень припало би 4 мандати на листу ч. 1., 1 мандат на ч. 7. і *1 мандат на листу ч. 11.*

Перемишль, 23. XI. ПАТ. (6 год. веч.) Окружня виборча комісія ч. 48 в Перемишлі збереться на засідання у вівторок 24. ц. м., щоб устійнити вислід виборів. На основі дотеперішніх обчислень листа ч. 1 здобуде 4 мандати, листа ч. 7 один мандат, листа ч. 11 один мандат. Досі не відомі ще точні цифри відданих голосів у гірських околицях, звідки з причини утрудненої комунікації не прийшли ще вислідн зі всіх обводів.

Гітлерівці сягають по владу.

БЕРЛІН, 23. XI. ПАТ. „Welt am Montag“ приносить вістку про приготування до реконструкції кабінету на основі центрово-гітлерівської коаліції. Канцлер Брінінґ, мовляв, повідомив свого часу французького прем'єра Лявяля, що задумує під весну запросити гітлерівців до участи в уряді. Вправді ліве крило центрум противиться співпраці з національними соціялістами, однак мабуть не устоїться на цій позиції. В гітлерівських колах міркують тепер над майбутньою листою кабінету, висуваючи як своїх кандидатів д-ра Фріцка на становище канцлера... рінґа на міністра гаймвери. Теку загранічних справ гітлерівці хотіли би лишити Брін...гові. Цю верзію, мовляв, потверджує те, що націонал... нальні соціялісти не домагаються зміни дотеперішньої закордонної політики. Про це своє становище вони повідомили французьку амбасаду в Берліні і заявили готовість признати мирові договори. В міродатних центрових колах домагаються безумовно, щоб канцлерові Брінінґові лишити провід у кабінеті й віддати йому дальше керівництво закордонної політики. Центрум противне також, щоби міністерство райхсвери давати в руки гітлерівців.

Ще про заборону збірки на інвалідів.

Спростування Воєвідського Уряду.

Під датою 21. ц. м. дістали ми таке письмо з Львівського Городського Староства:

На основі § 19 пресового закону з 17. XII. 1862 р. Дн. п. п. ч. 6 ех 1863 р. у звязку з нотаткою в ч. 257 „Діла“ з дня 14. XI. ц. р. п. з. „Заборона публичної збірки на інвалідів“ зволить Пан редактор помістити в найближчому числі часопису на тому самому місці і тим самим друком отсе спростування Воєвідського Уряду:

Не є правдою, що Львівський Воєвідський Уряд рескриптом з дня 28. X. 1931 р. Л. БП 154 (квест) 31 відмовив Українському Т-ву Допомоги Інвалідам дозволу на публичну збірку датків у користь інвалідів на терені Львівського Воєвідства — **без подання мотивів.**

Зате правдою є, що Львівський Воєвідський Уряд рескриптом з дня 28. жовтня 1931 р. Л. БП 154 (квест) 31 не прихилився до прохання управи Українського Т-ва Допомоги Інвалідам у Львові дозволити йому на публичну збірку на складкову лісту в м. листопаді 1931 у Львівському Воєвідстві, бо теперішня управа Т-ва, в якій засідають особи, знані зі своєї протидержавної діяльности, як напр. Дмитро Паліїв, проти якого ведеться судове слідство за державну зраду, а навіть особа, карана правосильним присудом Окружного Суду у Львові за злочин шпіонажі на шкоду Польської Держави (інж. Андрій Мельник), не дає достаточної запоруки, що здобуті зі збірки гроші будуть ужиті на цілі Товариства.

Городський Староста
з з. (Підпис нечиткий).

З українського життя на чужині.

Виклад д-ра З. Кузелі про українську пісню. — Виступ п. К. Андрієнка й Українського Академічного Хору.

Берлін, в листопаді 1931.

(УП) Дня 19. листопаду в год. 20. відбувся в берлінському університеті виклад проф. д-ра З. Кузелі про українські історичні народні пісні. Виклад відбувся з доручення Українського Наукового Інституту в Берліні. Авдиторія 47-а університету не змогла вмістити всієї публики, що прийшла була послухати викладу. Яких 300 душ змістилось у салі, битком набитій. Як на український виклад — то явище, яке дуже рідко трапляється. Не помітно було публики, що прийшлаб собі так для сензації, а самі поважні старші віком люди, що з зацікавленням вислухали викладу, а опісля хорових та сольових співів. Були й представники ріжних кореспонденційних бюр та ґазет. Та й не диво. Автора викладу знають не від сьогодня. Знають його вміння володіти словом та захоплювати публику хоч би й сухою, часто науковою темою.

Самий сухий виклад був би публиці нічого не дав. Тому треба було й саму українську історичну пісню проспівати, що в першу чергу знаменито виконав український оперовий співак К. Андрієнко, що вже довший час проживає в Берліні та має тут свою школу. В його програму входили такі пісні: 1) Зажурилась Україна, 2) Ой зійшла зоря, 3) Думка про Ничая, 4) Ой ти зоре вечірная, 5) Кінь вороний, 6) Голота, 7) Ой нема то так нікому, 8) Ой у полі Баришполі. Своїм гарним голосом, а до того чистими вокальними позиціями при акомпаніяменті п-и Е. Кравс очаровував п. Андрієнко публику і дещо з проспіваного мусів повторювати. Саля як на концерт не була підхожа, тому п. Андрієнко не міг показатись зі своїм голосом у повній його красі.

Другою частиною вокальної програми були українські народні пісні, проспівані Українським Академічним Хором під орудою п. Зарицького, бувшого оперного співака. В програму входили такі пісні: 1) Козак Максим Залізняк, 2) Байда, 3) Добрий вечір тобі, 4) Вязанка ріжних українських народніх пісень з минулого. Назагал і друга частина випала добре, хоч могла була випасти дещо краще.

Як на українську дійсність (недержавний нарід) — успіх дуже великий. Видно, що при вмілій постановці справи та відповідному підібранні лектора можна зацікавити навіть німецьку прозаїчну публику українською справою. Це мусить взяти на увагу Український Науковий Інститут у дальшій своїй праці, а тоді українська пропаґанда на чужині зможе похвалитись і більшими успіхами, як досі.

За вислання комісії до Манджурії.

Париж, 23. XI. ПАТ. Суботнішне, друге з черги засідання Ради Союзу Народів не принесло направді розвязки конфлікту між Японією і Китаєм, однак дало змогу найти вихід, який позволить закінчити теперішню сесію без компромітації авторитету Союзу Народів. Засідання відкрив Бріян. Опісля промовляв японський делеґат Йошізава, який заявив, що Японія держиться принятих 30. вересня ц. р. резолюцій. Національне почування японців сильно схвильоване з причини кривд, які зазнали японські горожани в Манджурії та Китаю. Тому японський уряд ставить знову внесення вислати на місце комісію знавців, обіцюючи приступити до евакуації, якщо тільки настане спокій.

Предсідник дав опісля голос китайському делеґатові д-рові Ше, який заявив, що його уряд не може вдаватися в ніякі торги щодо відкликання японських військ, а також не може згодитися, щоб евакуація була залежна від іншої справи, як устійнення подробиць удержання прилюдного порядку та безпеки життя й добра японських горожан у Манджурії поза полосою південно-манджурської залізниці, які китайський уряд обовязується запевнити.

Вивязалася довша виміна гадок, в якій брали участь майже всі члени Ради, підтримуючи назагал японську пропозицію. Польський делеґат міністр Залеський заявив, що польський уряд готов прилучитися до пропозиції вислати міжнародню комісію знавців, щоби розслідила на місці ситуацію. Після дискусії забрав голос мін. Бріян

Оголошення, оповістки, місцеві як і з провінції оголошуватимемо тільки за попередньою присилкою належитости. Незаплачені заздалегідь оголошення не будуть поміщені.

Хотів би і боїться.

ВІДЕНЬ, 23. XI. ПАТ. Повідомляють із Токіо, що загадка побуту б. китайського цісаря урядово виснена. Б. цісар Пуї находиться під японською охороною в Муклені і мав заявити, що приняв би цісарську корону тільки тоді, якби Японія загарантувала йому особисту безпеку та постаралася, щоб інші держави його визнали.

Вартість візити Ґрандія.

НЮ-ЙОРК, 23. XI. ПАТ. Щоденник „Ню-Йорк Івнінґ Пост" пише: Ґранді, подібно як Ляваль, приїхав і відїхав а про вислід його візити ще менше знаємо, ніж про вислід візити Ляваля. Спільний урядовий комунікат нічого не говорить, що зрештою зовсім годиться з відомим упередженням державного секретаря Стімсона до інформування публики. Цей зайвий секрет ще більше зменшує довіря загалу до тих розмов державних мужів. Наш кореспондент у Вашинґтоні, пише щоденник, висловив одинокий правдоподібний здогад щодо висліду тих розмов, а саме, що Ґранді дістав від Злучених Держав обіцянку, що будуть підтримувати акцію Італії, яка має на меті намовити Францію до принятня пакту про зменшення зброєнь. Маємо надію, що Італія стане по нашій стороні в справі розброєння і в справі золотого підкладу. Якщо дійсно так буде, то вже можна сказати, що візита Ґрандія не була без вартости.

Найнесправедливіший кордон.

ВІДЕНЬ, 23. XI. ПАТ. Союз Андрія Гофера вислав сенаторові Борагові у Вашинґтоні таку депешу: Просимо Вас при стрічі з італійським міністром закордонних справ Ґрандієм не забувати про найнесправедливіший кордон в Европі, витичений в Тиролі та про гноблення тирольського населення.

Гаймвера хоче здобути владу.

ВІДЕНЬ, 23. XI. ПАТ. В неділю відбулася нарада провідників гаймвери. Князь Штаремберґ заявив, що гаймвера хоче здобути владу в Австрії і не зжахнеться на випадок потреби перед революцією. Був час, що гаймвера могла сама визначити речинець, коли возьме владу, однак тепер провідники гаймвери мусять озброїтися в терпеливість і холодну кров та чекати довший час, аж прийде слушний мент до діла. Опісля промовець полемізував з національними соціялістами. Гаймвера стоїть на становищі, що треба мерщій створити на території Австрії державу, яка була би опорою німецькости. Зате національні соціялісти є тої думки, що Австрія повинна ждати, аж в Німеччині дійде до влади національний рух. З тим ми не годимося. Власними силами заведемо в Австрії порядок.

Анґлія охороняється митом.

ЛЬОНДОН, 23. XI. ПАТ. Оголошений розпорядок, що підносить з днем 25. ц. м. на 50 проц. охоронне мито на такі товари, імпортовані до Анґлії: порцеляну, санітарні річи, ножівничі вироби, машини до писання, льняні вироби, мужеські і хлоп'ячі плащі та одяги, рукавички, папір до пакування, гумові вироби, туалетні, перфумерійні та косметичні товари і т. п.

Останні вісти

ОКОНЕЧНИЙ ВИСЛІД ВИБОРІВ В ОКР. ПЕРЕМИШЛЬ.

ПЕРЕМИШЛЬ, 23. XI. ПАТ. Неофіціяльний обрахунок висліду виборів в окр. 48. Перемишль. Скількість обводів 400. Управнених до голосування 269.717. Відданих голосів 208.678. Уневажнених обводовими комісіями 692. Поодинокі лісти одержали:

Ч. 11: голосів 39.088 (1 мандат).
Ч. 1. гол. 95.170 (4 мандати).
Ч. 4. гол. 14.656 (без мандату).
Ч. 5. гол. 3 (без мандату).
Ч. 7. гол. 46.172 (1 мандат).
Ч. 14. гол. 5.447 (без манд.).

САМОГУБСТВО ВЧИТЕЛЬКИ.

У Львові в „Народній Гостинниці" втроїлася стрільнною гімн. учителька Кохівна, замужна за ...ром Зайфером. Причина невідома.

Австро - чехословацько - мадярська унія.

ВІДЕНЬ, 23. XI. ПАТ. „Дер Морґен" повідомляє, що б. мадярський державний секретар Гантош виладив плян митної унії між Австрією, Мадярщиною і Чехословаччиною. Цей плян є предметом неофіціяльних переговорів. Австрійський уряд не заняв ще становища в цій справі.

Вірні тирольці.

ВІДЕНЬ, 23. XI. ПАТ. „Нає Фр. Пресее" повідомляє з Інсбруку: В Тиролі замітна жвава аґітація за признанням Оттонові Габсбурґові почесного горожанства в ріжних тирольських громадах. Зачувати, що 50 тирольських громад заявилося за тим, щоб Оттонові признати горожанство. Ціла акція є приготуванням до уневажнення закона про Габсбурґів і поселення бувшої цісарської родини в Тиролі.

Анальфабетичні ельокубрації ксьондза-політика Панася.

(25-ий день берестейського процесу.)

У понеділок зізнавав як перший ректор краківського університету **Мархлевський** (Пяст). Оборонець питається свідка, чи він належав до нач. ради партії. Свідок каже, що ні. Вітос киває головою, що свідок належав, св. розкладає руки, що нічого про те не знає. Твердить, що „Пястові" були чужі революційні тенденції. Св. пригадує появу старшин у польському соймі. Замолоду був свідок в Анґлії, де парляментаризм стоїть дуже високо. Не дивота, що свідка вразили такі речі. Потім ішли факти, як нескли... мусіло мати якусь інтенцію.

Св. о. **Панась** (Пяст) каже, що до „Пяста" належить від дитини, бо бачив діяльність о. Стояловського та брав у ній участь. Уродився в селянській сімї. Селяни були тоді австрійські, бо вірили, що Австрії завдячують скасування панщини. Щойно „Пястові" завдячують поляки це, що селяни стали „простувати хрест". Травнева революція почалася під кличем „Геть з Вітосом!", тому це мусіло зразити селян. Селяни не хочуть ніякої революції, хотіли лише боронитися перед перманентною революцією, яку проповідував потравневий табор. Функціонарі ББ, що є держ. службовцями, поводяться так, начеб у Польщі не було законів. У 1928 р. самбірський староста підчас виборів увільнив злодія, який потім розбивав віча. Люди осуджували це, та цей злодій був під охороною влади. В Ґрудзьондзі на вічу санаційна боївка кинула на свідка гранату, що витискає сльози. Поліція бачила це, та не арештувала нікого. На краківськім конгресі не виходили поза рямці закону.

Обор. Урбанович переходить до питань, які мають вияснити, **чи є якийсь звязок між Центролівом** і саботажною акцією українців. Питається свідка чи знає відносини в Сх. Галичині, бо св. був там довший час.

Св. відповідає, що знає ті відносини дуже добре. Читає українські часописи, мав багато товаришів-українців у школі, які нині є по другому боці. Відносини між українцями та поляками стали загострюватися в 1926 р. Ще в 1927 р., коли св. був головою „Пяста" на Сх. Галичину, багато пястівців рекрутувалося споміж українців. Поза „Пястом" належали вони до двох українських радикальних таборів і більш поміркованого. На зборах „Пяста" бувала майже половина українців. Була думка, що прийде до згоди між поляками й українцями. Серед українських селян була тоді неохота до інтелігенції, яка після невдачного повстання в 1918 р. втратила зовсім вплив серед народу. (Побожне бажання кс. Панася, — про вислід усіх пізніших виборів він забув. — Прим Ред.). Св. знає добре настрої, бо свою родину вислав до Сх. Галичини. Ті відносини змінилися, як прийшов воєвода Кваснєвський та Борковський. Умова, заключена між українськими політиками Бараном і Бачинськими змінила дотеперішні добрі відносини між селянами (?! Нісенітна видумка! — Прим. Ред.). Умови, заклю-ченої між українцями й тими держ. мужами, ніколи не оголосили, одначе про її істнування доказує факт, що підчас виборів розліплювали афіші, які взивали голосувати на лісту 3 національностей: санації, жидів і українців. Українці дістали багато грошей від німців і СРСР. Це речі загально відомі зі справи Луцького. В Бучаччині за один місяць повстало аж 60 українських кооператив. Це само вистарчить за себе. Діяльність Центролівa не могла погано вплинути на українську акцію, саботажі появилися тому, що польська суспільність обезсилена.

У травні 1926 р. до краю вернулося багато українських дівчів із ЧСР, старшини УСС і т. д. Деякі з них дістали навіть держ. становища, а поляків поперенесили на захід. Тоді то появився обіжник львівської шк. кураторії, яким заборонено вчителям належати до ТШЛ, збирати складки на це т-во, а п. Яворська сказала тоді, що збирання складок на ТШЛ це провокація українців.

Вкінці на запит оборони як селяни розуміють диктатуру в Польщі свідок каже, що колиб польського мужика спитав про це, то він відповів би, що в Польщі править Пілсудський по військовому. На запит, як у леґіонах називали Костека-Бернацького, відповідає: „Вешателем".

Сен. **Гломбінський** заявляє, що ніякого завязку акції Центролівa зі саботажами нема та що українське питання ще й перед війною було дразливе. Св. згадує великий рільний страйк із 1902 р., коли то, мовляв, страйкуючі нападали на польських кольоністів і грабили їх майно. Причиною загострення відносин було те, що розбито народову орґанізацію, до якої належали люди з усіх таборів. Св. як голова Стр. Нар не може скликати гол. управи, бо люди бояться приїздити. Закидає урядові недостачу консеквентної напрямної, а тимчасом українці мають піддержку з Берліна.

Обор.: Чи діяльність уряду вплинула на загострення відносин. Св.: Головно потравневих урядів, що й передше польське населення не мало належної опіки та не було ніякої напрямної у відношенні до українців.

Б. президент Найв. Суду д-р **Новодворський** на питання оборони, чи він брав участь у засіданні Найв. Суду перед виборами 1928 р. для визначення генерального виб. комісаря, каже, що на тім засіданні устійнили назвища 3 суддів, у цьому 2 із Найв. Суду та віцепрезидента Ап. Суду. Споміж них президент мав іменувати ґен. виб. комісаря. Одначе не іменував, бо тодішній міністр справедливости сказав, що Пілсудський бажає собі, щоби ґен. виб. комісаром був віцеміністр справедливости Цар. Коли Найв. Суд не згодився на це, свідок дістав листа від Пілсудського, в якім писав, що президент держави признав неможливим, щоби іменувати ґен. виб. комісаря споміж кандидатів Найв. Суду. Потім Пілсудський виїхав, а свідок дістав листа від прем. Бартеля, що коли Найв. Суд обстоюватиме своє становище, то цілі вибори можуть станути під знаком запиту. Найв. Суд ухвалив не змінити свого становища, всеж таки іменували Цара. Від 1926 р. появилися в уряді тенденції обмежувати незалежність суддів. Цар старався переконати през. Найв. Суду Моґільніцького, що держ. оцінка пресового декрету є справедлива. Місяць після того Моґільніцького перенесли в стан спочинку, зараз потім спенсіонували і свідка. Випадків, що уряд не приноровлювався до прав і конституції було багато, м. ін. скликування та зачинювання сойм. сесії. Вкінці св. каже, що горожани все жили під грозою нового замаху, революції. Революція тревае дальше. Фактів не бракує.

Пос. **Стан. Стронський** каже, що конституції досі не змінено тому, бо потравневі уряди взагалі не знають, як їм змінити. В уряд. таборі не вірять теж, щоби її можна змінити правним шляхом. Два роки опозиція на просьбу міністра закорд. справ не починала в соймі дискусії на тему політики мін-ства закорд. справ. В історії парляментаризму всього світа це факт виїмковий. Джерелом неспокою та непевности, які є від 1926 р., є те, що травневого перевороту правно досі не полагоджено.

Св. згадує, що з кінцем травня 1926 р. появилося пояснення в справі увязнення у Вильні ґен. Розвадовського, Заґурського, Язвінського, Мальчевського. Суспільности казали вірити, що проти тих ґенералів ведеться слідство за звич. злочини. Ті ґенерали були з през. Войцеховським у Бельведері. Коли ґен. Мальчевський б. міністр військ. справ із іншими міністрами вийшов із Вілянова, уряд звернувся тоді до ґен. Мальчевського, щоби вернувся до Вілянова, бо він не лише міністр, а й полковник. Тоді один полковник **зав'із ґен. Мальчевського до складу дров і там його держали 10 днів.** Отже кінчиться один правний стан, а зачинається невідомий. Вже те є затріважуюче, що Цар є реферептом зміни конституції.

НОВИНКИ

— **Українська робітня футер Юліяна Глушевського, Львів, вул. Коперника 16. II. пов. Гел. 54-46.** 254—?

— **„Distinction" Косметичний Кабітет** Львів, вул. Коперника ч. 42 а, II. п. Телеф. 72—18. Виконує всі косметичні заходи (усуває зморшки, вигладжує і відмолоджує церу, усуває плями, лойотоки, веснянки, червоність шкіри etc.) чисто **індивідуально.** Уживає найновіших метод найліпшими косметичними засобами, під ґарантією **нешкідливими.** Ціни дешеві, для ПТ. урядничок і студенток знижка. Години принять від 10—14 та від 15—19-ої. 859 3—10

— **Місяць Листопад — місяць книжки „Червоної Калини".** Всі видання „Червоної Калини" в місяці листопаді можна дістати в 30% знижкою (крім календаря і видань в р. 1931). 763 ?

— **Новина!** Ковнірці „Victoria" з полотна, імпреґновані, не треба прати ані прасувати, бруд змивається водою, носиться рік і більше; купіть а переконаєтесь Ціна зол. 4·—. До набуття тільки у ф-мі: Іван Бунда, Львів, Сикстуська 29, тел. 81—11. 8—10

— **Чергова конфіската „Діла".** Вчорашне (264) число „Діла" сконфіскувала цензура за кілька рядків із нотатки „Перед конскрипцією". Це 65-а з черги конфіската нашого щоденника в 1931 р.

—**Жиди занепокоїлися.** Після відчиту ґенер. Булак-Балаховича в Рівному на тему „Буде війна чи не буде?", — в місті витворився такий протижидівський настрій, що місцевий рабінат звернувся до старовства з проханням відповідних заходів. Старовство заспокоїло жидівське населення.

— **З краевої хроніки.** Михайла Уніята засудив наглий суд у Перемишлі за вбивство судженої на досмертну тюрму. — Підчас погоні постріляли поліцаї вломника Івана Рочконя біля Ярослава та зловили його. — Під замітом постачання вибуховх матеріялів для УВО арештували Антона Варґаса біля Підволочиськ і відіслали його до тернопільської тюрми.

— **837 літ при одному столі.** Недавно відбувся в Авініоні пир для місцевих ветеранів 1830 р. Кожнього року відбувається цей пир від 1895 р., але тоді засіло до нього 459 людей, а 1931 р. лише 18. Загальний вік присутних 18 учасників цьогорічнього пира дає число 837 літ.

— **З тайн фільмових виробництв.** Американські фільмові виробництва користуються складницями одягів і предметів із старинних і новітніх часів. Багато цих предметів викупили з крамниць, де залишили їх бідолахи в застав. „Фокс Пікчерс" має у своїй складниці військову медалю, яку закупило виробництво перед накручуванням фільми з світової війни. Воєнний інвалід приніс до виробництва потрібну медалю, — здобув її на війні власною кровю, одержав за неї одного доляра. Це вистарчило йому, щоби наймити кімнату в гостинниці та отруїтися в ній світильним газом.

— **Небіщик не платить за... похорони.** В одному румунському селі виліз небіщик з домовини в церкві кілька хвилин перед похоронами. Налякані люди розбіглися, а небіщик пішов до дому та ледви вспів переконати сімю, що він живе. На другий день домагався від нього власник похоронного заведення заплати за похорони; справу вирішить суд на домагання ображеного власника, бо живий небіщик не лише не заплатив, але теж викинув його за двері.

— **Терем моди в Ню Йорку.** Один будівничий, творець коліpових домів на Фльориді, підписав умову, в якій зобовязався вибудувати в Ню Йорку коліровий хмародер. Будинокноситиме назву „Терем моди" й міститиме виставку одягів і кравецькі робітні. Найнижчі поверхи хмародера будуть золоті й жовті, дальші зелені, сині й сірі. Вежа хмародеру матиме ясно-сині поверхи, синява краска дальших поверхів пройде всіми відтінями до 60-го поверху. 60-ий поверх буде виглядати мов золота корона. Ріжнобарвні вікна відвічатимуть за самоцвіти, а віконні рами за оксамити. На верху корони стоятиме кількаметрова статуя „королевої моди", химерної володарки сьогоднішного жіночого світу.

— **Канадійський поліцай вдавав більшовика.** Старшина канадійської кінної поліції Джон Ленард вдавав 7 літ більшовика та брав участь у комуністичних сходинах. Тепер він усе розкрив перед поліцією; комуністи дивуються, що 7 літ кружляв між ними провокатор, а вони довіряли йому мов „праведному" комуністові.

— **Татуовані обличча жінок.** Пудер і кредка до уст зникуть назавжди з жіночих торбинок. У Льондоні жінки користуються вже добродійством нового винаходу. Винайшли спосіб при помочі електричної голки татуовати уста та лиця в усяких красках. Ці заходи для утревалення краси проходять без болю. Оператор знечулює те місце тіла, що має бути закрашене, наколює наскірок і впускає краску, яка не нищиться та не стирається. Фабриканти пудру збанкротують...

— **По широкому світі.** Представник париського „Журналю" балакав у Фонтенеблью з б. еспанським королем Альфонсом XIII. Б. король заявив, що хоче назавжди залишитися звичайним громадянином. — У Штрасбурґу святкували 13-і роковини приходу французької армії. — Американські залізничники не погоджуються на знижку заробітної плати. — У пристані Ґдині найшла поліція важко раненого Адама Уруського. Ведуть слідство. — З копальні Бентлі (Англія) добули досі 34 трупи, з ранених 5 утратило зір, 7-х близьких смерти. — У Пиреї (Греція) викрили зловживання бурмистра на 34 міл. драхм. — Скарбник шведського гуртка при університеті в Гельсінґфорсі прогирав 180 міл. марок. — Митарі в Байруті (Палестина) втопили в морі 800 кґ. гашишу, відібраного від пачкарів. — Під замітом намаганого замаху на залізничу станцію стоять перед судом у Білгороді Велкович і Міколов. — На 5 міс. тюрми засудив суд у Дрезні редактора „Арбайтерштімме" за низку підбурюючих статтей. — На пруському поморі шириться тифозна зараза. — 21 штальгельмівців арештувала поліція за військові вправи без відома влади. — 3000 пристаневих робітників страйкує в Дуісбурґ-Рурорт. — До берегів Естонії прибилося човно з 24 особами, що намагалися виїхати на Радянщину. Естонія видала їх Фінляндії.

Тисяча інвалідів УГА жде на поміч суспільности. Вшануйте їхні заслуги в місяці листопаді.

ВІДГУКИ ДНЯ.

Кольонізація Швайцарії.

Кажуть, що в Европі можливий натиск тільки на захід. Народи, яких доля загнала на беріг моря, заперлися ногами в побережа і пруться в сторону суходолу. В свою чергу народи, яких хтось тисне від заходу, мусять і собі тиснути на схід, щоби їм західний сусід не здусив грудної клітки.

Тому ми втратили Закопане, Ряшів і Люблин, а зискали Ростів, Катеринодар і Зелений Клин. Був, що правда, в нас натиск на захід, але тільки в „дродзе службовей", або на сезонові роботи. Німецький „Дранг нах Вестен" був, але скінчився віддачею Альзації та Льотаринґії і вже здається не повториться.

З цього ясне, що як маємо шукати нової території, то тільки у східних сусідів, бо ці стоять до нас плечима, а весь захід лицем.

Такий є ніби закон, таке право і така загальна думка.

Але життя, як уже нераз, перечеркнуло недавно всі закони, правила і думки. Ніхто інший, тільки ми — червоноруси́чі, доказали світові, що нема правила без вимків, або що є вимки без правил.

Европа є свідком дивної кольонізації, не на схід, а на захід, не в якусь відсталу дику країну, а в найбільш культурний край — у Швайцарію. Роблять це не якісь могутні, державні нації, а сірі і бідні галичани.

Кольонізація Швайцарії!.. Як не дивно це виглядає, а все таки факт остане фактом. Вона існує і є всі дані на те, що буде чимраз більше скріплюватися.

Причиною до цього був крах ненарушимих банків, упадок стійних валют і недовіря до гроша взагалі.

Відома загальна річ, що галичанин найменше вірить собі і своїм. Маючи таке святе переконання від віків, складає свою кервавицю і несе кервавицю в чужі банки „на чорну годину". Це мало ті добрі сторони, що раз, була певна льоката капіталу, а два, ніхто про це в краю не знав.

Але прийшли страшні валютові потрясення, захитався фунт, задрожав доляр, почали залитися „Кредіти", „Амстелі" і „Данати". Затремтіло серце в русичів і вони кинулись вибирати свої фунти долярів, чи кільограми фунтів. Вибрали і розглянулись по Европі, що робити.

У Франції?!... Може бути війна.

В Італії?!... Може бути переворот.

В Англії?!... Нема мови.

Вибір упав на Швайцарію. Але не до банку. Ого! Не здуриш воробця половою! Земелька (атавізм!), хатина (романтика!) — ось певні запоруки на непевну майбутність.

І почалося.

Швайцарці ані не оглянулись. Їм-жеж по школах викладали, що є натиск тільки на схід, то й нема чого боятися. А тут одна хата, друга вілля, третя камениця. Одним словом кольонізація.

Кажуть люди, що Женева вже на половину українська, а за рік буде цілий кантон, тільки не дочув, чи Урі, чи Швіц.

І ще кажуть, що швайцарці, перестрашені силою натиску галицької кольонізації стали зовсім безрадні і навіть не бороняться.

Але я в це не вірю. Хто знає швайцарців, той спритний і розумний нарід, тому тяжко повірити, що вони потратили голови. Мусить бути в тім якесь вирахування, якась ціль.

Маю враження, що буде так: Українську територію виділять незадовго в осібний резерват і будуть нашого брата показувати за гроші. Ми для них, здається, неменше екзотичні, як індіяни в своїх резерватах на преріях Північної Америки.

В той спосіб швайцарці спрямують до себе туристичний рух світа і в десятеро відібють собі втрату невеличкої території.

Галактіон Чіпка.

З театру.

ТЕАТР ІМ. ТОБІЛЕВИЧА (КООПЕРАТИВА УКРАЇНСЬКИЙ ТЕАТР У ЛЬВОВІ): *„МИНА МАЗАЙЛО"*, комедія на 4 дії *М. Куліша.*

Пєса із сучасного радянського побуту на тему преславної українізації. Що таке українізація? Одні впевняють, що одно із найбільших досягнень радянської влади, другі, що одна із найбільших її невдач. Радянський автор воліє сам невисловлюватися в цій справі і тільки показує гумористичний бік мовного питання. Ось старий малорос Мазайло хоче змінити своє мало аристократичне прізвище саме тоді, коли його син, комсомолець, задурений до нестями в красі української мови; москалі українізуються, а українці русифікуються.

Пєса має дещо із Гоголівського сарказму. Вона з двома вістрями, наче сама українізація: те, що одні зустрічають оплесками захоплення, другі погордою і глумом. У предках Мазайла, що впринають маревами перед його совістю одна половина авдиторії може добачити величні символи, а друга музейні манекіни. Недурно цю пєсу ставили на радянській сцені з успіхом так довго, аж ортодоксійні комуністи не відкрили в революційнім вогню контрреволюційних газів.

Комедія має справжній гумор. Вона зуміла розбудити на салі веселий настрій, дарма, що наша публика не все розуміла; такі скороти як „Закс" були для більшости абракадаброю; це не таке просте і не таке веселе як „зубщітка".

Ставили пєсу як ґротеску. Оригінальне її виведення повна заслуга режісера п. Блавацького. Декорації п. Боровика мали в собі потрібний шарж. Зате ролі обох цих артистів могли вийти характеристичніше: студент-українізатор міг бути смішніший, а український дядько більше „українізований". П. Паздрій дав знаменитий карикатурний тип, пп. Кривіцька та Ленська творили чудову пару темпераментних щебетух, п. Совачева дала класичний тип московської тітки, а п. Короликова старорежімний російської дами. Навіть дрібніші ролі були зовсім вдатні.

Наша публика щойно від суботи почала пригадувати собі, що до Львова приїхав наш театр і то такий, за якого не треба соромитися.

Усе запізно. Рецензії також. Два дні без газети (ще й свято Михайла!) не дають більш місця на „Мазайла" ні на оперети. *м. р.*

ТЕАТР РІЖНОРОДНОСТЕЙ: *„ШТУБА"*, комедія на 3 дії *К. Лечицького.*

Заки наші діти підростуть, забуваємо в ролі батьків і вчителів, чим є школа у нас, у всіх слов'янських країнах. Це спадщина середньовічної схолястики — арсенал приписів, розпорядків, правильників, програм, інструкцій, параграфів, звітів, засідань і педагогічної пустомельщини. Як це виглядає в дійсності, що є дійсною каратурою, покаже нам автор цієї пєси в I. дії. У

II-ій бачимо як кляса переміняється в цирк і в ляболяторію, де учні придумують засоби оборони проти одного із найбільших ідіотизмів гімназійного навчання: матури. У III-ій автор уже сам злякався своєї сатири і шукає компромісу між механізацією гімназійного навчання та живими трупами і між живими ідеями серед молоді та вчительства. Він не бачить ніякої ради на факт, що мертва буква дисципліни мусить убивати серце вчителів і мозок учнів. Єдиним спасенням є хіба інспектор, якому вільно приплющити одно око і стягнути із директора та вчителів тягар відповідальности, коли вони хотіли би „пропустити“ вимково талановитого хлопця, а параграф їм на це не дозволяє.

Є в цій песі школярські збитки, педагогічні проповіді, любовні сценки, сльози зворушення аж до револьвера включно, і все це — страшно веселе. Старші всміхаються до своєї молодости, а молодь? — Того, що вона каже собі про старших на вухо — краще не повторяти голосно

Грали песу як із нот, як можуть грати ті, що самі ходили до „такої“ гімназії. *м. р.*

——о——

З судової салі.

Б. Кравців і 13 тов. перед львівським судом.

(Докінчення промови прокуратора.)

В другій частині промови доказував прокуратор, що обв. Книш, Дачишин і Максимюк брали в дійсності участь у нападі під Бібркою 30. липня м. р. Роля обв. і докази їхньої участи в нападі назагал такі самі, як це представив акт обвинувачення, а саме: перші два, Книш і Дачишин, зупинили на гостинці між Глібовичами і Бібркою почт. амбулянс, що віз гроші, поранили смертельно пост. Молевського та забрали частину грошей з посилки. Обв. Максимюк стояв тільки на чатах і давав знак, що наближається амбулянс. Четвертий учасник бл. п. Пісецький згинув підчас погоні, а про пятого, якщо такий був, нема ніяких ближчих даних.

Про свідків, покликаних на алібі Книша у Святині каже, що вони мабуть помиляються щодо дати.

Дальші підсудні Вирста, Качмарський і Андрущак це ті, що причинилися хоч і посередньо до успішного виконання злочину чи то затиранням слідів втечі учасників, чи підшукуванням кривівки для них.

Закінчив свою дводневну промову зазивом до присяглих суддів, щоби вони при видаванні осуду про вину обвинувачених мали на тямці скривавленого трупа Молевського і його осиротілу рідню.

Опісля к. год. 2-ої попол. *предсідник* уділив голосу обороні.

Іменем всієї оборони поставив внесення *д-р Глушкевич*. Він домагався перерви до понеділка. Внесення своє мотивував спізненою порою і загальним перемученням, а дальше потребою відповідної підготовки та кращого зорієнтування в закидах прокуратора.

Предсідник не прихилився до внесення, щойно після довшої перерви й пертрактацій зарядив перерву до пополудня.

Після перерви виголосили промови оборонці *д-р Шевчук, д-р Шухевич і посол д-р Біляк* в обороні своїх клієнтів обв. Козакевичівної, братів Процишинів, Матийціва, Чуловського і Максимюка.

Після дводневної перерви з огляду на суботнє гр.-кат. свято і неділю, в понеділок продовжували оборонці свої бесіди.

Перший в тому дні промовляв д-р *Ганкевич*, який в довшій шестигодинній промові збивав закиди прокуратора щодо вини обв. Кравціва, Пеленського, Кордюка, Вирсти та Андрущака.

Після полудня розпочав промову д-р *Старосольський*.

Короткий начерк промов оборонців подамо в найближчому числі, з огляду на скупість місця і надмір матеріялу, що назбирався протягом останніх двох днів.

На санування Т-ва „Просвіта“.

V. виказ підписаних позичок для санування Т-ва „Просвіта“ у Львові.

I. Львів: інж. Пежанський Олександер 500, Колтунюк Ярослав 50, Левицький Созонт 50, Літинський Іван 50, Савка Михайло 25, Гучковський Володимир 20, Скрипка Микола 20, Кміцикевич Роман 10, Перунівна Юст. 10, Чорний Я. 15, Гарасимчук Гриць 24, Маркевич Юлія 10, Яцик Максиміліян 100, Львів-Личаків: Михалічко Іван 5, Михалічко Марія 5, Куз. Петро 5, Кузь Текля 5, Ердейчук Дмитро 5, Ердейчук Пелягія 5, Яцик Віктор 5, Абрисовська Марія 5, Салдит Юрко 15, Паньків Михайло 10. Разом 954 зол.

Львів-повіт: Шубертівна Юлія з Кожич 100, Лампіка Теодор із Зашкова 5, Рудь Мартин із Зашкова 5, Копетинський Дмитро із Зашкова 10, Дрозда Іван із Зашкова 10.

Підгайці: д-р Шкляр Омелян з Вишнівчика 100, Даньків Іван 50.

Ліско: Березка Олена 100.

Камінка Стр.: філія „Просвіти“ 500, д-р Горошко 50, о. Цегельський Михайло 50, Тарнавський Семен 50, Пекарський Роман 30, Ґродзіцький Теодор 10, чит. „Просвіти“ в Дернові 10, Сливка Лаврентій 15, Давидович Роман 20, о. д-р Давосир Григорій 10, Лисько Володимир 10, Петрушевич Юрій 5.

Жовква: Данилович Володимир 25, Шерстило Іван зі Сулимова 20.

Сколе: Лучка Стефан 5, Матвіїв Петро 5, Сокочівна Ольга 5, Заяців Катерина 5, Головінський Іван 5.

Збараж: д-р Білинський Тарас 200, д-р Кульчицький Іван 200, д-р Гамаль Володимир 200, Борщ М. 50, мр. Зварун Іван 50, Когут Фель і Анна 50 проф. Гаврилишин Микола 25, Сеник Михайлина 25, Береза Леся 20.

Турка: о. Федевич Іван 100, Федевич Любов з Беньової 50, кооператива „Самопоміч“ в Михнівці 100, о. Криса Іван з Ісаїв 50, о. Турянський Я. з Липи 100, Пупко Іван з Липя 50, чит. „Просвіти“ в Михнівці 10, о. Канда Григорій з Михнівця 50, чит. „Просвіти“ в Липю 10, Кузьмин Степан 10, д-р Марців Дмитро 10, Стасів Василь 5, Міськевич Ольга 5, Жук Василь з Явори 50, Шеремета Прокіп 50, о. Левицький Адріян 50, Утриско 50, Городиська Евгенія 30, Івашків Михайло 30, Данилович Іван і Марія 50, Шпурова Марія 20, Сієнко Володимир 100, кредит. кооп. „Сила“ в Турці 100, Петрик Ольга 50, Завалиський Климент 20, Маркова Зіна 30, Турський Станислав 50, лік. вет. Шинко Антін 50, Гавяк Михайло 30, кооп. „Згода“ в Турці 100, Волинець Семен 25, Гутович Одарка 10, Угринчук Іван 25, Даниловичева Антонина 25, Татухова Марія 100.

Броди: Данилович Іван 50.

Ходорів: о. Пашковський Юрій з Піддністрян 120.

Бібрка: Запальло Олександер з Глібович 25.

Бірча: Стащук Антін 10, Федунь Михайло 10, Кузик Теофіль 5, Костишин Амвросій 10, Мельник Кость 10, Ломінський Іван 10, суд. Добушовський Михайло 20, д-р Федун Семен 10, Ольшанська Марія з Березки 10, Весоловська Стефанія з Рудавки 10.

Белз: Ліськевич Юліян 55, Крижанівський Осип 10, д-р Салагуб Ілля 50, Галань Михайло 20. Разом з краю 4.060 зол. З усіми попередніми 15.361.70 зол.

◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆

Одинокий спосіб зорганізовано нести поміч українським інвалідам це стати членом Українського Т-ва Допомоги Інвалідам у Львові. — Річна вкладка 6 зол., або місячно 50 сот.

◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆

Ціни набілу у Львові.

„Маслосоюз“ платив кооперативам дня 23. XI. п. р. за масло експортове та десерове пріма 3·60 зол., за літру молока 28—29 сот., літру сметани 1·30 зол., копу яєць 6·80 зол.

ОГОЛОШЕННЯ

Театри.

Великий Міський Театр:

Вівторок, 24. листопаду, год. 7·30 веч. „Донжуанові вакації“.

Середа, 25. листопаду год. 7·30 веч. „Донжуанові вакації“.

Четвер, 26. листопаду год. 7·30 веч. „Висока ставка“, комедія Рапацького (премієра).

Пятниця, 27. листопаду в год. 7·30 веч. „Висока ставка“.

Субота, 28. листопаду год. 3·30 попол. „Баба Яга“ представлення для дітей (ціни найнижчі).

Субота, 28 листопаду год. 7·30 веч. „Висока ставка“.

Театр Ріжнородностей:

Вівторок, 24. листопаду год. 7·30 веч. „Штуба“, трохи комедії та трохи драми К. Лечицького.

Середа, 25. листопаду год. 7·30 веч. „Штуба“.

Четвер, 26. листопаду в год. 7·30 веч. „Штуба“.

Кіна.

АПОЛЬО: Звукова фільма „Світла великого міста“ (Чарлі Чаплин).

КАСІНО: „Роман із поручником“ (Льоренс Тибет).

КОПЕРНИК: „Засланці з 1905 року“.

ЛЕВ: „Жагуча Америка“.

МАРУСЕНЬКА: „Засланці з 1905. року“.

МІРАЖ: „Жінка в позумі“ (Ольга Чехова).

ОАЗА: „Моряк глядає кохання“ та „Король джезу“.

ПАЛЯС: „Бомби над Монте Карльо“.

ПАН: Княжна на відпустці“.

ПАСАЖ: „Дуанова пімста“ та додатки.

ПРОМІНЬ: „Дівчина з каруселі“, „З обіймів в обійми“.

СОНЦЕ: „Загибіль Росії“.

СТИЛЬОВЕ: „Серце на вулиці“ та звукова комедія.

УТІХА: „Ковбой з Монтани“, „Пат і Паташон як стрільці“.

ХИМЕРА: „Гальо! Тут говорить Ярош!“, „Два серця“.

Програма радіо.

Четвер 26 листопаду 1931.

Ляйпціг (259,3) 20·40 „Трьох в одній кедії“ **Моравська Острава** (263,4) 22·20 Концерт **Братислава** (278,8) 15·00 Концерт. **Брно** (341,7) 19·20 Хор. **Льондон** (356,3) 22·15 Оперетка **Гельсінґфорс** (368,1) 19·05 Концерт **Гамбург** (372,2) 20·10 Музика. **Букарешт** (394,2) 17·00 Румунська музика. **Сотенс** (403,8) 20·30 Концерт **Берлін** (419) 19·10 Література. **Рим** (441,2) 21·00 Концерт. **Лянгенберг** (472,4) 20·00 **„Подорож Дніпром на хвилях музики“** **Прага** (486,2) 20·30 Концерт. **Міляно** (500,8) 20·35 Опера. **Брюселя** (508,5) 22·00 Концерт **Відень** (516,4) 19·25 Концерт. **Рига** (524,5) 19·05 Оперетка. **Мінхен** (532,9) 21·20 Концерт **Будапешт** (550,5) 19·30 Концерт. **Любляна** (575,8) 17·30 Концерт. **Харків** (937,5) 15·00, 18·00, Українська музика. 16·00 Концерт для молоді. **Ленінград** (1000) 15·00, 18·00 Концерт. **Ослю** (1083) 19·30 Концерт. **Калюндборг** (1153,8) 20·10 Концерт **Москва** (1481, 10·00, 12·00, 15·00, 18.30, Концерти 13·00, 16·00, 17·00 Література **Кенігсвустергавзен** (1634,9) 15·45 „Новітня товарискість“. **Париж** (1724,9) 22·15 Концерт.

ЛЬВІВСЬКЕ РАДІО.

Середа, 25. листопаду 1931.

Львів (380,7) 11·40 Перегляд краєвої преси ПАТ. 11·58 Час із Варшави. 12·10 Про погоду дня. 13·15 Господарська оповістка. 13·35 Народня музика. 13·40 Виклад для селян. 13·55 Музика. 14·00 „Малі хазяйства“. 14·15 Музика. 14·20 Виклад для селян. 14·35 Музика. 15·20 Біржа. 15·25 Львівський пласт 16·20 „Молошний шлях“. 16·30 Навчання англійської мови. 17·10 Виклад. 17·35 Концерт. 18·50 Всячина. 19·20 Пісні. 19·45 Радієвий денник. 20·00 „Сотні роковини приїзду Шопена до Парижа“. 21·05 Літературний куток. 21·20 Концерт. 22·30 Доповнення радієвого денника. 22·40 Спортові вісти. 22·45 Листування. 23·00 Танкова музика — Ґрамофонові кружки: 12·15, 15·35, 16·40, 19·40.

ОПОВІСТКИ

За оголошення редакція не відповідає

ПРИЗНАННЯ
для похоронного заведення „ЕЛІЗІЮМ“
у Львові, вул. Собіського ч. 9.

Вважаємо справедливим подати до відома загалу, що згадана фірма виконує замовлення совісно та точно.

Службовики цієї фірми послуговуються українською мовою в слові та письмі при заключенні та виконанні умови та мають повне розуміння торжественности українського похоронного обряду.

Родина Бандрівських і Охримовичів.

958

„Заграва“ український театр під адм. І. Волощука.

ЯВОРІВ:

24. XI. „Ромео і Юлія“.
25. XI. „Для щастя“.
26. XI. „20 днів тюрми“.

В повороті до Перемишля театр гратиме ще в Ярославі та Радимні. Крім актуальних новин на Українській сцені а саме: „Легкодушна сестра“ В. Пежинського, та „Без куртини“ ревети О. Степового придбано враз з правом грання в Галичині голосну двірську драму Л. Бельмонта „Маєрлінг“ (Рудольф та Вечера) та оперету Ж. Гільберта „Доріна“, які виставлять ще в біжучому сезоні.

Посвячення угольного каменя чит. „Просвіти“ в Книгинині-місті. В Книгинині-місті, одним з найбільших передмість Станиславова, відбудеться в неділю 6. грудня п. р. посвячення угольного каменя читальні „Просвіти“. Праці біля тої величавої будівлі, що станула на розі двох вулиць, а саме Галицької і Шевченка, розпочалися ще минулої осени, одначе через відомі події посвячення угольного каменя тоді не відбулося. Тепер, хоча будинок уже накритий, вирішено посвятити його угольний камінь і на це торжество Виділ читальні запрошує все громадянство цілої Станиславівщини. — Посвячення відбудеться в год. 12. вполудне, а після нього будуть устні й письменні привіти. — За Виділ: **Юрко Ясінський** — голова, **Михайло Прідун** — секретар.

Загальні Збори Повіт. Кружка У П. Т „Рідна Школа“ в Рогатині відбудуться дня 5 грудня 1931 р. в год. 2. пополудні в руханковій салі української гімназії. — Старшина.

За редакцію відповідає Олександер Костик. Видає Видавнича Спілка „Діло“. З друкарні Вид. Спілки „Діло“. Львів Ринок 10.